

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У. 11777/10 (2009)
12.05.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Мирјане Аранђеловић и Стева Ђурановића, чланова већа, са судским саветником Душком Маринковић, као записничарем, одлучујући по тужби Републичког јавног тужилаштва, Београд, Немањина 22-26, против туженог Повереника за информације од јавног значаја Републике Србије, Службе повереника, Београд, Светозара Марковића бр.42, ради поништаја решења број: 07-00-01674/2006-03 од 06.03.2007. године, са заинтересованим лицем Боројев Ђорђем из Новог Сада, Булевар Ослобођења бр. 81, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној 12.05.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Повереника за информације од јавног значаја Републике Србије, Службе повереника број: 07-00-01674/2006-03 од 06.03.2007. године.

Образложење

Оспореним решењем наложено је Окружном јавном тужилаштву у Новом Саду, да без одлагања, а најкасније у року од 3 дана од дана пријема решења, Боројев Ђорђу новинару листа "Дневник" из Новог Сада, Булевар ослобођења 81, достави тражене информације, односно фотокопију решења о одбачају кривичне пријаве против Татјане Лончар, оснивача Центра страних језика "Либертас" и Милоша Лончара, адвоката из Новог Сада, док се у ставу 2 налаже Окружном јавном

тужилаштву у Новом Саду, да о извршењу решења, у року од 7 дана од пријема овог решења, обавести Повереника.

Тужилац је тужбу поднео Врховном суду Србије 23.03.2007. године, заведену под бројем У 2263/07, поводом које је донето решење Врховног суда Србије У.бр.2263/07 од 16.10.2007.године, а које је поводом захтева за заштиту законитости пресудом Врховног суда Србије Узз.3/08 од 26.03.2009.године укинута и предмет враћен Врховном суду Србије на поновно одлучивање, а тај предмет је заведен у уписник под бројем У.6692/09. Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога. Сматра да је оспореним решењем повређен закон на штету Окружног Јавног тужилаштва у Новом Саду, јер је решење донето супротно чл. 5. и 9. ст. 1. тач. 2. и 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Ово из разлога, што тужени тражи да првостепени орган достави тражиоцу – новинару информацију, решење о одбачају кривичне пријаве, при чему ни једном одредбом Законика о кривичном поступку Окружни јавни тужилац није обавезан да уради писмени отправак таквог решења, већ је дужан да када нађе да нема основа да предузме кривично гоњење у року од 8 дана о томе обавести оштећеног и да га упуту да може сам предузети гоњење. Стога је налог дат оспореним решењем супротан одредбама Законика о кривичном поступку, нарочито имајући у виду претпоставку невиности и одредбе чл. 6. ст. 2. Европске конвенције о људским правима, којом су везани не само судови, већ и други државни органи. Поред изнетог, тужилац наводи да је оспореним решењем извршен директан утицај на првостепени орган – Окружно Јавно тужилаштво Нови Сад, а тиме и уопште на Јавно тужилаштво, чиме је повређена и одредба чл. 3. Закона о Јавном тужилаштву, којом је прописано да је забрањено коришћење јавног положаја, средстава јавног обавештавања и било које јавно иступање којим се утиче на Јавно тужилаштво, као и сваки други утицај на Јавно тужилаштво. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у датом одговору на тужбу у свему остао код разлога из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану. Посебно указује да су нетачни наводи тужиоца да би извршењем оспореног решења био повређен било какав јавни интерес, већ би напротив неизвршењем решења било

ономогућено остваривање Уставом и Законом загарантованог права тражиоца насталог у раду једног државног органа и тиме тражиоцу информације нанета штета.

Заинтересовано лице није доставило одговор на тужбу која му је уручена.

Управном суду су 01.01.2010. године на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09) и члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. Закона о уређењу судова.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку, у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ број 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ број 46/96), а који се примењује на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр.111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари и поступајући у складу са налозима из пресуде Врховног суда Србије Узз.3/08 од 26.03.2009.године, нашао да је тужба основана.

Тужени орган је оценио да првостепени орган није поступио по захтеву тражиоца у целости у складу са одредбом члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС" бр. 120/04 и 54/07), нити је донео решење о одбијању дела захтева везаног за тражену информацију о одбачају поменуте кривичне пријаве и да није оправдао разлоге непоступања по наведеном делу захтева, на основу члана 23. и 24. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС" бр. 120/04 и 54/07) и члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС" бр. 120/04 и 54/07). Стога је тужени орган сам одлучио по поднетом захтеву у делу који се односи на тражено решење о одбачају кривични пријаве

против Татјане Лончар и Милоша Лончара, и донео одлуку као у ставу 1 оспореног решења, налазећи да је неспорно право жалиоца на тражену информацију у смислу члана 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, по коме свако има право да му буде саопштено да ли орган власти поседује или му је доступна одређена информација од јавног значаја, као и да му се информација учини доступном, донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По налажењу Управног суда, а при том имајући у виду и примедбе из пресуде Врховног суда Србије Узз.3/08 од 26.03.2009.године, за сада се овакво закључивање туженог органа у оспореном решењу не може прихватити. Ово са разлога јер је одредбом члана 236. став 1. Закона о општем управном поступку прописано да ако је жалбу изјавила странка зато што првостепени орган није донео решење у прописаном року (члан 208. став 2.), другостепени орган ће тражити да му првостепени орган саопшти разлоге због којих решење није донето у року. Ако нађе да решење није донето у року због оправданих разлога или због кривице странке, одредиће првостепеном органу рок за доношење решења, који не може бити дужи од једног месеца. Ако разлози због којих решење није донесено у року нису оправдани, другостепени орган ће тражити да му првостепени орган достави списе предмета. Ставом 2. истог члана је прописано да ако другостепени орган може решити управни ствар према списима предмета, донеће своје решење, а ако не може сам ће спровести поступак и својим решењем решити управну ствар. Изузетно, ако другостепени орган нађе да ће поступак брже и економичније спровести првостепени орган, наложиће да то учини и да му прикупљене податке достави у одређеном року, после чега ће сам решити управну ствар. Тужени, како то из списка произлази, није у смислу члана 236. став 1. Закона о општем управном поступку тражио од првостепеног органа да му саопшти зашто решење у смислу члана 16. став 10. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, није донео у законском року од 15 дана, прописаном у члану 16. став 1. истог закона, а што је законски услов за одлучивање, односно доношење оспореног решења, у смислу члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку. По налажењу суда, достављање жалбе на одговор и оцена навода изнетих у одговору на тужбу, не може заменити обавезу поступања туженог у складу са чланом 236. став 1. Закона о општем управном поступку. Због тога је оспорено решење донето уз битну повреду

наведених одредаба Закона о општем управном поступку, због чега је тужба уважена.

Управни суд је налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штеут тужиоца, тужбу уважио и оспорено решење поништио одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу члана 41. став 2. у вези члана 38. тав 2. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ” бр.46/96), с тим што су примедбе суда у погледу поступка из ове пресуде обавезујуће за тужени орган сагласно члану 61. цитираног закона, а који се примењује на основу одредби члана 77. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.05.2011. године, 17 У. 11777/10 (2009)

Записничар
Душко Маринковић,с.р.

Председник већа-судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправља
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

J3